

Hän elää!

Hiljaisella viikolla ja pääsiäisenä vaelletaan polkua, jota kulkiessa käydään läpi monia inhimillisyyden syvimpiä tunteja. Kuljetaan kunniasta kärsimykseen ja kuolemaan. Kuoleman synkkyydestä noustaan kuitenkin jälleen sanoinkuvaamattomaan riemuun. Tätä tunteiden ja tunnelmien moninaisuutta kuvataan kirkossakin esimerkiksi virsien kautta. Kiirastorstain ja pitkäperjantain tummista mollisävelistä yllytään pääsiäisenä valoisaan duuriin. Mielestäni yksi kirkkovuoden koskettavimpia hetkiä on kiirastorstaina, kun alttari on puettu mustaan, urut ovat vaienneet ja pimenneessä kirkossa kaikuu ”Käy yrttitarhasta polku...”

Jumala vaelsi Kristuksessa maan päällä ja näin koki kaikki ihmiselämän huiput ja aallonpohjat. Hän itse alistui häpeälliseen kuolemaan, jotta meillä olisi tie iankaikkiseen elämään. Jeesus jäi viimeisinä elämänsä hetkinä yksin. Hänen seuraajansa, myös läheisimmät, eli opetuslapset, katosivat hänen rinnaltaan, kun hänet tuomittiin ristiinnaulittavaksi. Hän kärsi kuoleman hylätyksi tulleen, ettei kenenkään meistä tarvitsisi olla yksin, vaan saisimme aina luottaa siihen, että Jumala on kanssamme.

Entisessä kotiseurakunnassani järjestettiin monena vuotena hiljaisella viikolla Pääsiäisvaellus – näytelmä. Näytelmän aikana kirjaimellisesti valettiin pitkin seurakuntakeskusta, jonka tilat oli lavastettu Getsemaneksi, Golgataksi ja muiksi pääsiäisen tapahtumien paikoiksi. Vaelluksella pääsi lähietäisyydeltä seuraamaan, kuinka Jeesus ratsastaa Jerusalemiin ja saa kuninkaallisen vastaanoton. Tuosta riemusta valettiin Jeesuksen matkassa Getsemaneen ja kuoleman tuskan valtaan. Lopulta Jeesusta seurattiin aina Golgatalle ja ristinkuolemaan saakka. Kuitenkin aina yhtä koskettava oli vaelluksen päätöskohtaus Jeesuksen haudalla. Pietari saapuu tyhjälle haudalle, juoksee riemuiten pois ja seurakunnan jumppasaliin jää kaikumaan riemukas huuto ”Hän elää!” Sen jälkeen laulettiin laulu, joka summaa pääsiäisestä oleellisen:

*Vaikka murhe murtaa täällä,
viimeisenä mullan päällä
seisoo meidän Herramme.
Hän on voittanut jo ajan.
Hänen kanssaan yli rajan
kulkea saan perille.*

(Anna-Mari Kaskinen)

Kirjoittaja on Ville Malm, pastori, Heinolan seurakunta